

Jak jsme učili psa plavat

*Prinášíme vám pár tipů od majitelů
čtvernožců, kteří byli také neplavci,
a nyní už vodu více či méně milují.*

Cliff, americký staford

Cliffa jsem učila plavat opravdu obtížně, nějak u mě neplatilo přísloví „s trpělivostí nejdál dojdeš“, možná spíš „s trpělivostí leda pojdeš...“ Nicméně jsem to nakonec zvládla. Cliff vodu miluje, chytá vodu z hadice, když se kropí hříště silným proudem, nadšeně se do něj vrhá, jakmile vidí fontánu vím, kde ho za hodinu najdu. Ovšem nikdy nechodil do hloubky. Maximálně tam, kde stačil. Rady typu „ona ho to naše Kessy naučí, ta plave jako ryba“ nebo „vem ho plavat se psem, co už to umí“ nám byly k ničemu. Cliff se akorát tak naučil, že je výhodné počkat na břehu, protože pes stejně musí vylézt z vody ven. A navíc se přitom dá číhat.

Zkusila jsem tedy jinou variantu. Na klacek jsem uvázala vodítko a na vodítko hračku, která plave. Sedla jsem si na molo nebo jsem vlezla do vody a hračku nechala plavat tam, kde Cliffovi stačil jen ten poslední krok do hloubky, aby ji chytil.

Několikrát se stalo, že se omylem převážil a ztratil pevnou půdu pod nohama, a hned mazal zpátky.

Poučilo ho to a opět zůstával stát na místě a vytrvale štěkal, i když mu to ovoce nepřinášelo. Po několika dnech úsilí mi došly nervy a prostě jsem Cliffa čapla za obojek a odvedla ho do hloubky. To se mu rozhodně vůbec nelíbilo a plaval rychle s vyděšeným výrazem v očích zpátky na břeh. A samozřejmě mi už nevěřil a nechtěl ke mně přijít ani u břehu. Pár pamlsků u vody to naštěstí spravilo. Dalším krokem byl tedy postup na vodítku. Připnula jsem ho, nechala ho na břehu, sama šla do hloubky a pomalu ho lákala. Až když byl opět u posledního krůčku do hloubky, malinko jsem ho přitáhla a hned ho odměnila hračkou. Byl šťastný, že má kořist, a náležitě to oslavil poskakováním na břehu. Takto jsme to zopakovali asi třikrát a stále prodlužovali vzdálenost plavání. Ten den už do vody lezl sám pro aporty a plaval. Když jdeme k vodě dnes, hodně záleží na tom, jaký je do ní vstup a jakou má motivaci. Ale když vidí, že jdu do vody, abych mu pomohla s tím posledním krůčkem, odhodlá se už sám.

Aneta Jungerová

www.haf-mnau.cz

Herta Pynyx - Rita, německý ovčák

Moje fenka je „slabší povahy“, proto ji nebylo možné donutit plavat nátlakem, protože tím bychom se mohli rozloučit i s namáčením kotníků, které nám šlo samo.

První seznámka s větší vodou byla mokrá víc pro mě než pro ni. Cílem akce bylo, aby stála ve vodě namočená po břicho bez jakýchkoliv stresů, a to bohužel nešlo jinak, než ji vzít, odnést, a do vody postavit. Tam ji pak udržet tak dlouho, dokud nebyla naprosto v klidu (za pomoci pamlsků).

Toto se opakovalo do té doby, než sama věděla, že když se namočí po břicho, bude jí fajn a neutopí se.

Přišlo další léto a s ním další pokroky. Šla do hloubky, která byla pro ni únosná, potom s napnutým vodítkem čekala třeba 10 minut, než udělala krůček ke mně, a následovala obrovská pochvala. Takhle to bylo krok za krokem. Když už konečně plavala, tak se vždy hned otočila,

aby mě obeplula kolem, a šly jsme zase na břeh, kde následovala velká pochvala. Postupně jsme zvětšovaly vzdálenost a ono to šlo, nakonec i bez vodítka.

Vypadá to jednoduše, ale trvalo to dva roky, chce to opravdu trpělivost! Dnes jde sama do vody tam, kam dosáhne, do hloubky plave za mnou.

Soňa Březinová

